

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Punktum, spol. s r.o.**, se sídlem Otická 758/19, Opava, proti žalovanému 1) **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 31, Brno, 2) **Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj** se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí 1) žalovaného ze dne 28.11.2013 č.j. 29910/13/5000-14304-702972 a 2) žalovaného ze dne 7.3.2013 č.j. 572961/13/3216-24801-806282,

t a k t o :

- I. Žaloba vůči 1) žalovanému se **zamítá**.
- II. Žaloba vůči 2) žalovanému se **odmítá**.
- III. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce jednak domáhal přezkoumání výzvy 2) žalovaného ze dne 7.3.2013 a jednak přezkoumání rozhodnutí 1) žalovaného ze dne 28.11.2013 č.j. 29910/13/5000-14304-702972, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen správce daně) ze dne 8.4.2013 č.j. 954258/13/3216-24801-806282. Tímto

rozhodnutím správce daně zamítl pro nepřípustnost žalobcovo odvolání proti výzvě k odstranění vad podání a řízení zastavil.

Žalobce v žalobě uvedl, že podal dne 22.1.2013 přiznání k DPH za 4.čtvrtletí 2012, a to prostřednictvím své datové schránky, ve formátu .XML. Přílohou tohoto podání bylo také hlášení podle § 92a ZDPH. Správce daně vyzval žalobce dne 7.3.2013 k odstranění vady podání – výpisu z evidence pro daňové účely, s odůvodněním, že podání bylo doručeno ve formátu .PDF, když pokyn GFŘ-D-4 stanoví formát .XML. Žalobce se proti výzvě odvolal, správce daně jeho odvolání zamítl pro nepřípustnost, 1) žalovaný poté napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správce daně. Žalobce se v žalobě dále rozsáhle zamýšlel nad ne/zákonností použití formátu .PDF a přezkoumatelností výzvy ze 7.3.2013. Pokud jde o napadené rozhodnutí, žalobce nesouhlasil s tvrzením 1) žalovaného, že stačí formální označení „výzva“, bez ohledu na charakter a intenzitu zásahu do subjektivních hmotných práv odvolatele.

1) žalovaný ve vyjádření k žalobě potvrdil skutkové okolnosti věci a zdůraznil ryze procesní charakter napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně. Navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud především odmítl žalobu v části, v níž se žalobce domáhal přezkoumání výzvy ze dne 7.3.2013, na základě níž byl žalobce vyzván k odstranění vady podání ze dne 22.1.2013 (výrok II.).

Podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), soud žalobu odmítne, je-li nepřípustná. Podle ustanovení § 68 písm. e) s.ř.s. je žaloba nepřípustná tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Podle ustanovení § 70 písm. a) s.ř.s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutím.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

V předmětné věci je zřejmé, že žalobce napadl správní žalobou výzvu k odstranění vad, tedy úkon, který materiálně nemá znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek NSS č. j. 1 Afs 56/2004-114 z 19. 12. 2006).

Soud proto žalobu v této části podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. jako nepřípustnou odmítl.

Dále se soud zabýval přezkumem napadeného rozhodnutí 1) žalovaného. Z obsahu správních spisů jakož i ze shodných tvrzení žalobce a 1) žalovaného vyplývá, že správce daně vyzval žalobce výzvou ze dne 7.3.2013 k odstranění vad žalobcova podání – konkrétně přílohy k daňovému přiznání – výpisu evidence DPH pro daňové účely (údajně nesprávný formát přílohy). Součástí výzvy je poučení, že

se proti ní nelze samostatně odvolat (s poukazem na § 109 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů – dále jen daňový řád). Žalobce se proti výzvě odvolal, správce daně rozhodnutím ze dne 8.4.2013 odvolání zamítl a odvolací řízení zastavil s odůvodněním, že jde o nepřipustné odvolání. 1) žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí citoval § 109 odst. 2 daňového řádu a dospěl k závěru, že správce daně postupoval řádně a zákonně, když žalobcovo odvolání pro nepřipustnost zamítl a řízení zastavil. Výzvy jsou rozhodnutími procesní povahy, výjimku z pravidla o nepřipustném odvolání stanoví zákon, nikoli však v konkrétním žalobcově případě.

Podle § 74 odst. 1 daňového řádu, má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, nebo vady, pro které nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní, vyzve správce daně toho, kdo podání učinil, aby označené vady odstranil podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou stanoví.

Podle § 109 odst. 2 daňového řádu, proti rozhodnutí označenému jako výzva, kterým správce daně vyzývá příjemce rozhodnutí k uplatnění práva nebo splnění povinností, se nelze samostatně odvolat, pokud zákon nestanoví jinak.

Soud zdůrazňuje, že předmětem přezkumu v dané věci je pouze otázka, zda správní orgány postupovaly správně, když zamítly žalobcova odvolání. Tedy ryze otázka procesního postupu, nikoli úvahy o použitém formátu přílohy k daňovému přiznání. Soud souhlasí s žalobcem v tom, že jednání daňového subjektu a potažmo správce daně je třeba posuzovat materiálně, nikoli pouze podle formálního označení. To ostatně zakotvuje daňový řád jako jednu ze základních zásad správy daní v § 8 odst. 3 daňového řádu (správce daně vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní), a s touto zásadou na paměti je také třeba vykládat § 109 odst. 2 daňového řádu včetně jeho poněkud neobratné formulace. V daném případě lze výzvu správce daně ze 7.3.2013 označit za klasickou výzvu k odstranění vady podání daňového subjektu, tedy bez možnosti samostatného odvolání proti ní. Následující postup správce daně a 1) žalovaného byl tedy správný a zákonný. Veškerá další žalobní tvrzení nesměřovala k přezkumu napadeného rozhodnutí, proto se jimi soud dále nezabýval.

Nad rámec soud poznamenává, že na rozdíl od žalobce neshledává situaci bezvýchodnou v případě, že by snad správce daně vyzval daňový subjekt k něčemu zcela neoprávněně: buď k tomu mohlo dojít v rámci konkrétního řízení s konkrétním závěrem, kde je nástrojem soudní přezkum konečného výsledku řízení (typicky daňová kontrola, dodatečný platební výměr, odvolání), nebo by bylo možno využít žaloby proti tvrzenému nezákonnému zásahu (jak to ostatně žalobce učinil již ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 22 A 74/2013, kdy se soud zabýval právě výzvou správce daně ze dne 7.3.2013, avšak neshledal splnění všech kumulativních podmínek pro určení, že by šlo o nezákonný zásah).

S ohledem na výše uvedené soud žalobu vůči 1) žalovanému zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. (výrok I), aniž by shledal důvod pro využití postupu dle § 78 odst. 3 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému 1) žalovanému podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec

obvyklé úřední činnosti a vůči 2) žalovanému bylo použito ust. § 60 odst. 3, když žaloba byla v této části odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 19. května 2016

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu